

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2017. DECEMBER

12.

CSEH KATALIN

Karácsonyi mondóka

Jön Karácsony, indul útnak,
fejedet ne ereszd búnak.

Jön Karácsony, közelít,
szórja igazgyöngyeit.

Jön Karácsony, jön, jön, jön,
itt van már a küszöbön.

Jön Karácsony, bekopog,
nyílnak sorban az ajtók.

Jön Karácsony, csillag gyúl,
égből fehér áldás hull.

Jön Karácsony, pilinkéz a hó,
szívközépen ez az érzés
mihez fogható?

LÁSZLÓ NOÉMI

Kis Karácsony

Fényes fa árnyéka,
gömbdíszek játéka.
Angyalszárny, lombsátor,
oszlopnak két gyertya.
Két gyertya: égő nád.
Énekszó hajlik rád.
Éj-tóban csillag ring,
angyal jó, csinglingling.

Karácsony estéjén
ajtónkat kitárjuk a *jó hírt* hozó
betlehemeseknek, kántálóknak,
szívünket pedig a közénk születő Kisjézusnak.

Kívánjuk, hogy ne csak a gyermekek,
hanem a felnőttek öröme is akkora legyen,
mint égi ajándékunk.

Akár a pásztorok, *zenéljünk*,
a bőrünkben alig férjünk,
bízva, boldogan ünnepeljünk!

KISS LEHEL

A pásztorok öröme

Vígan harsog száz torok,
jönnek már a pásztorok
Betlehemből.
Jó hírt hoznak és zenélnek,
a bőrünkben alig férnek.
Mindenestől
átölelnék a világot!
Szemük, szívük amit látott,
szent csudaság:
Gyermek született ez ében
éjszakán, s a jobb kezében
szép aranyág.

A tornászó karácsonyfa

Esteledett. Boldizsár türelmetlenül számolta a perceket. A szomszéd ablakokból pazar fénnel csillogtak a karácsonyfák. Csak náluk szomorkodott sötéten a szoba.

– Anya, lehet, hogy megfeledkezett rólam az angyal?

Alighogy elhangzott a kérdés, parányi csengőhang szólalt meg.

– Látod, kisfiam, nem feledkezett meg, csak próbára tette a türelmedet – mondta Anya, és szélesre tárta a fénnel telt szoba ajtaját.

Milyen érdekes karácsonyfa! Mintha angyalszárnyak lennének az ágai – tűnődött el Boldizsár. Egész este csak csodálta, alig jött álom a szemére.

Valamikor reggel felé aprócska hangok keltették álmából:

– Egy, kettő, három, négy, térdemelés, szárnylengetés, tollborzolás, helyben ugrás...

Kíváncsian pillantott ki a takaró alól. Hát mit látnak szemei? A karácsonyfa tornászott: ugrabugrált, le s föl emelgette ágait. Boldi kipattant az ágyból, maga is beállt a tornasorba, és a versike ütemére lendítette karját, lábát.

A mozgásra felébredt Anya is, és csodálkozva nyitott be a szobába.

– Nahát, kisfiam. Mit csinálsz ilyen korán?

– Tornászom, mert a karácsonyfám is ezt teszi; kedvet kaptam tőle.

– Miket beszélsz? Hogyan tornászhatna egy karácsonyfa?

– Úgy, hogy három angyalból van. Elzsibadt a lábuk, szárnyuk a sok álldogálástól, meg kellett mozgatniuk.

– És ezt miből gondolod, fiacskám?

– Nem gondolom, hanem tudom. Kihallgattam a beszélgetésüket. Kíváncsi vagy rá?

– Igen, hallgatlak – mondta Anya, és leült a zöld fotelbe.

Boldizsár az ölébe ugrott, mesélni kezdett:

– Tegnap késő délután Karácsonyi Angyalka még javában bodorgatta aranyhaját, fényezgette glóriáját. Angyaltársai noszogatták, sietették, de az örökön későkása kisangyal ezúttal sem tudott elindulni idejében a karácsonyfát beszerezni. Meg is lett a következménye: mire a karácsonyfaiskolába ért, üresen tátongtak az osztálytermek.

– Mitévő legyenek? Honnan lesz Boldizsárnak karácsonyfája? – kesergett. Ám nemsokára jó

ötlete támadt: – Megvan! – kiáltott fel, és szempillantás alatt visszaröppent a Mennyországba.

Kerített egy vödör zöld festéket, és megkérte két barátnőjét, hogy segítsék ki a bajból.

– S mi lenne a dolgunk? – kíváncsiskodtak a barátnők.

– Először is lássam, mennyire tudtok nyújtózkodni? – kérdezte Karácsonyi Angyalka.

– Hát ameddig a takarónk ér, de talán tovább is – felelték a kisangyalok, és olyan hosszúra nyújtották magukat, hogy a földiek fénysugaraknak hitték volna őket.

– Na, azért nem kell ennyire megerőltetnünk magatokat. Gyerekek, fessük meg a szárnyunkat zöldre, aggassunk tollainkra csilagszórót, szaloncukrot, gömböt, ezüstdiót, és kész is a karácsonyfa – sürgette Karácsonyi Angyalka a barát-

nőit, majd egy pemzlivel hozzálátott a szárnyfestéshez.

– Mégis hogy képzelted el? – értetlenkedtek a barátnők.

– Úgy, hogy szorosan összefogódzkodunk, mintha körtáncot járnánk, karácsonyfatorzsnyi méretűre nyújtózkodunk, hajunkat szépen elrendezzük kitárt szárnyainkon.

– És meddig kell így kinyújtózva állnunk?

– aggodalmaskodtak a barátnők.

– Vízkeresztig.

– Vízkeresztig? Hogy bíránk ki addig?

– Majd kitalálunk valamit – nyugtatgatta őket Karácsonyi Angyalka.

– De most induljunk, mert Boldizsár már nagyon szomorú. Azt hiszi, megfélemtük rőla.

– Most már érted, Anya, hogy miért kellett tornásznunk? – kérdezte Boldizsár, ahogy a történet végére ért.

– Értem, kisfiam. Szerencse, hogy ismered az angyalok nyelvét – válaszolta Anya.

– Az angyalok beszéde egyszerre szól minden nyelven – mondta Boldi, majd fejét Anya ölébe hajtva elaludt.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Bűvös szavak

Bűvös szó a Karácsony,
ha kimondom,
körém gyűl a családom.

Bűvös szó a szeretet,
rágondolok, s
együtt vagyok veletek.

Bűvös szó a bejgli,
ahogy megpillantom,
már is meg kell enni.

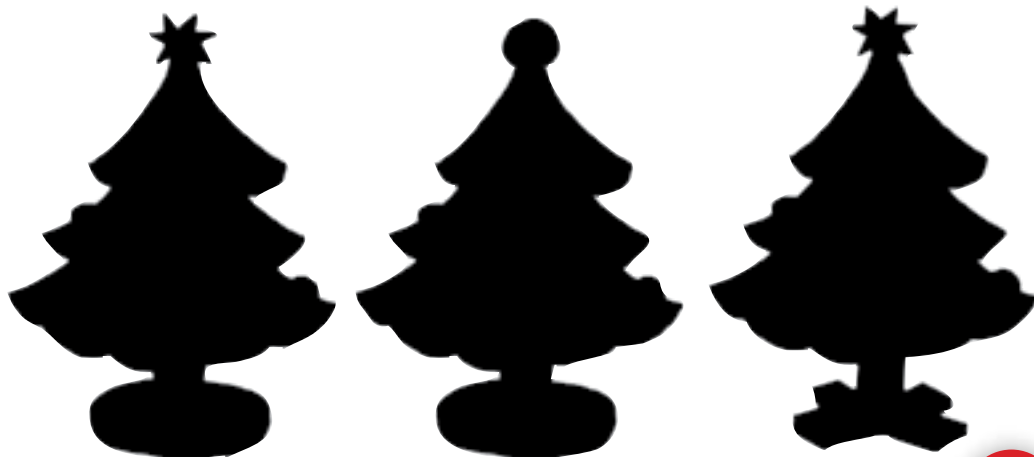
Bűvös szó a fenyőfa,
ha befekszem, ki sem
mászom alóla.

Karácsony – körém gyűl
a családom. Oszd ki a csomagokat.
Néhány apró jel segít ebben.

Melyik a fenyőfa
árnyéka?

FODOR SÁNDOR

Az áruházi rabló

– Hol volt, hol nem volt... – Végre. A kicsi – még nincs másfél éves, eleven, kedves fiúcska, csak épp nem lehet tőle játszani, de még élni is alig – elaludt. Szegény Apó azt hitte, most pihenhet egy kicsit, de az ötéves kislány-unoka nem hagyta: most az alkalom, hogy játsszanak. Egy igazit. Ketten. Mit játsszanak? Odakint hull a havaseső, csak idebent lehet. Apónak nem kell soká törnie a fejét, különben sem olyan találékony, mint az unokája, aki már mondja is:

– Játsszunk áruházat!

Vagyis: az asztalra kerülnek az összes babák-zörgők-játékszerek. Az asztalra kerül vagy tíz meséskönyv. Ott a helye a rajzpadoknak, filctollaknak, vízfestéknek is. A kislány ragaszkodik hozzá, hogy külön-külön adhasson el minden egyes színt. Már tele is van áruval az alacsony asztal.

– Mit tetszik vásárolni? – kérdi a kislány.

– Őszintén szólva – válaszolja Apó –, én az unokámnak szeretnék egy kis ezt-azt vásárolni. Mit gondol, kedves kisasszony, minek örülne egy ötéves kislány?

– Hogy hívják? – kérdi hóttkomolyan a véletlenül éppen ötéves elárusító.

Apó megmondja őszintén.

– Tudom. Ő leginkább egy karórát szeretne, de az itt nincs.

– Majd ha iskolás lesz, és jól tanul, veszek neki – bólint Apó. –

Inkább... ezt a babát vásárolnám meg neki. Mennyibe kerül?

– Dollárban tetszik fizetni? – érdeklődik az elárusító kisasszony.

Apó bólint. (Ha már lúd, legyen követ.)

– Abban.

– Akkor ez a baba ezer dollár.

Ejha. Drága kicsi üzlet ez. Milliomosoknak való. Apó alkudni próbál.

– Nekem csak egy fél dollárom van.

Csodák-csodája, a kisasszonynak szeme se rebben.

– Jó, tessék parancsolni. Becsomagoljam?

– Kérem szépen.

Az elárusító kislány pici fenyőágacskát hoz. Az Angyal felejtette az erkélyen, amikor behozta a karácsonyfát. Ezt is hozzá csomagolja. Megadja a módját.

– Máségebet?

– Gondolom, ez most elég lesz.

– De nem, kérlek, vásárolj még – esik ki szerepéből félig-meddig az unoka.

És Apó vásárol. Már sok ezer dollárra rúgna a számla, de még tízre se rúg, mert Apó alkuszik, mint egy lókupec.

Remek multság.

És ekkor mozgás hallatszik. Éppen kimászott az ágyából Őkelme. És jön-szalad a hálószájában a megrakott asztal felé, gyorsan, mint egy kisegér (más becsületes ember már régóta orra bukott volna ilyen hálószerelésben),

egyenest neki az asztalnak – és ragad meg, amit tud.

Az elárusító elsírja magát:

– Látod, nem lehet játszani tőle semmit!

Apónak mentő ötlete támadt:

– Már hogyan lehetne! Most kezdődik a java! Kisasszony, azonnal telefonálni a rendőrségre! Jöjjenek, fogják el az áruházi rablót!

És a kiszolgáló kisasszony telefonál:

– Halló, rendőrség? Tessék jönni, betört egy rabló az áruházba!

A többi már Apó dolga. Vijjog, mint a rendőrautó, beront, mint a rendőrség, és letartóztatja a rablót, akit egyáltalán nem bánt az események ilyen fordulata. Megnyugszik a rendőrség ölében, majd folytatódik a bevásárlás. Dollárért persze.

Ezenközben az áruházi rabló figyelmesen tanulmányozza, vajon hogyan lehetne szállanként kitepegetni a rendőrség szakállát.

TORDON ÁKOS

A kőoroszlánok karácsonyestje

Négy kőoroszlán őrzi a vén Lánchidat. Párban őrködnek a budai és a pesti hídfőnél.

Karácsonyeste a pesti parton havas sötétben állt az Akadémia öreg palotája, a nagy irodaházak, a lakóépületek ablakai viszont karácsonyi világításban tündököltek. Az üres Duna-parton kopogó léptekkel sétált végig az ügyeletes rendőr, nem észlelt semmi rendkívülit.

Az utolsó Duna-parti villamosok, a kilences és a kettés begurult a kocsiszínbe. A vil-

lamosvezetők, a karbantartók, az indítók, az ellenőrök sietve indultak hazafelé az ünnepi gyertyagyújtásra, s így nem hallották, amint a kilences izgatottan átszólt a kettéshez:

– Esküszöm, Ketteském, a saját szememmel láttam. A budai hídfőnél felpillantottam a hídra: akkor még mind a két kőoroszlán ott feküdt nagy mogorván az őrhelyén. Eszembe jutott, hogy elfelejtettem kellemes ünnepeket kívánni. No, sebjaj, majd a megállóból – gondoltam. De bezzeg néma maradt a berregőm,

amikor ismét felnéztem a hídra! Képzeld csak el, se híre, se hamva a két kőoroszlánnak! Még a motorom is leállt a csodálkozástól! Bosszankodott is a vezetőm. De aztán a kavargó hóesésben, a Lánchíd közepén hirtelen felfedeztem a kőoroszlánokat! Egymás mögött baktattak át pesti társaikhoz...

– Elhiszem, Kilenceském – válaszolta ugyancsak izgatottan a kettes villamos. – Én pedig oroszlánbőmbőlést hallottam!!! Először azt hittem: a fülem cseng. Másodszor arra gondoltam: egy hajókürt bűg lenn a vízen, de harmadszor már bizonyos voltam benne, hogy a kőoroszlánok szólaltak meg: kellemes ünnepeket kívántak egymásnak.

– Együtt ünnepelnek! A kőoroszlánok Karácsonya! Ilyesmiről még sose hallottam, pedig napjában ezer beszélgető utast szállítok!

– Én sem! Én sem! – rikkantotta a kettes, és izgalmában égnek állt az áramszedője. – Nem kellene odamennünk?

– Menjünk! – ujjongott a kilences. – De hát ajándék is kellene... Vajon minek örülne a négy kőoroszlán?

– Megvillamosoztatjuk őket! – jelentette ki némi gondolkodás után a kettes villamos.

– Nagyszerű ötlet! – lelkesedett a kilences.

Kiszöktek hát a kocsiszínből. – Vezető nélküli villamosok! – csodálkoztak az üres utcák, a gyertyafényes ablakok. Nagyot ámult a Margit híd, nagyot bámult az Országház, még nagyobb az öreg Akadémia komor palotája!

Csak a kőoroszlánok nem bámultak. Kécsesen hancúroztak az omló hóban. Kőcsontjaik vidáman recsegték-ropogtak kergetőzés közben. Amikor elfáradtak, egymáshoz simulva elnyúltak a hóban. Ám egyszer csak hegyezni kezdték a fülüket: mintha valaki boldog Karácsonyt kívánt volna nekik!

Felkapták a fejüket, megrázták kőörényüket, s egyszeriben felismerték a két villamost. Tüstént talpon termettek, havas orrukkal sorra végigszimatozták a kocsikat, s közben vidáman dörmögtek:

– Köszönjük a jókívánságokat, mi is kellemes ünnepet kívánunk nektek!

– Szálljatok be! Körbevillamosoztunk benneteket! – ajánlotta a kettes.

– Itt a Karácsonyesti Városnéző Különjárat! – rikkantotta a kilences.

– Ez lesz csak a jó multság! – bömbölte az egyik kőoroszlán, és betelepedett a kettesbe.

– Ez aztán a meglepetés! Még sose ültem villamoson – bömbölte a második, és ő is beszállt.

A másik kettő a kilences villamosra ült.

A két villamos csilingelve zúgott el a Dunaparton. Csilingeltek a Kiskörúton, a Nagykörúton, Pesten, Budán, mindenfelé. Hidakon és tereken suhantak keresztül. Az állatkert előtt vidám trombitálás fogadta őket. A kőelefántok addig trombitálták az elefántindulót, amíg csak el nem tűnt a kanyarban a két villamos kőoroszlán utasaival.

A jelzőlámpák zöldre váltottak, a neonfények tisztelegtek, a szobrok integettek. Mire a körutazás végére értek, a karácsonyeste is véget ért. A kőoroszlánok megköszönték a két

villamos kedvességét, és felszöktek régi helyükre. Akkor ment arra újra az ügyeletes rendőr, és földbe gyökerezett a lába. De mire megdörzsölte a szemét, a négy kőoroszlán már komoran feküdt az őrhelyén.

Azóta is fejbőlintással köszöntik a két villamost, valahányszor csak találkoznak.

Kicsi vonat

Kicsi teherautó

Fából kicsi autó,
tolható és húzható.
Kockát szállít s gesztenyét
a szobába szerteszét.

Színezd zöldre azokat a felületeket, ahol télen kapcsolatos rajzocskát találsz, és kékre azokat, amelyeknek nincs közük a hideg évszakhoz.

**Kösd össze, melyik vagonban kinek
visz ajándékot a kisvonat.**

BALEY ENDRE

Szép vagy, tél

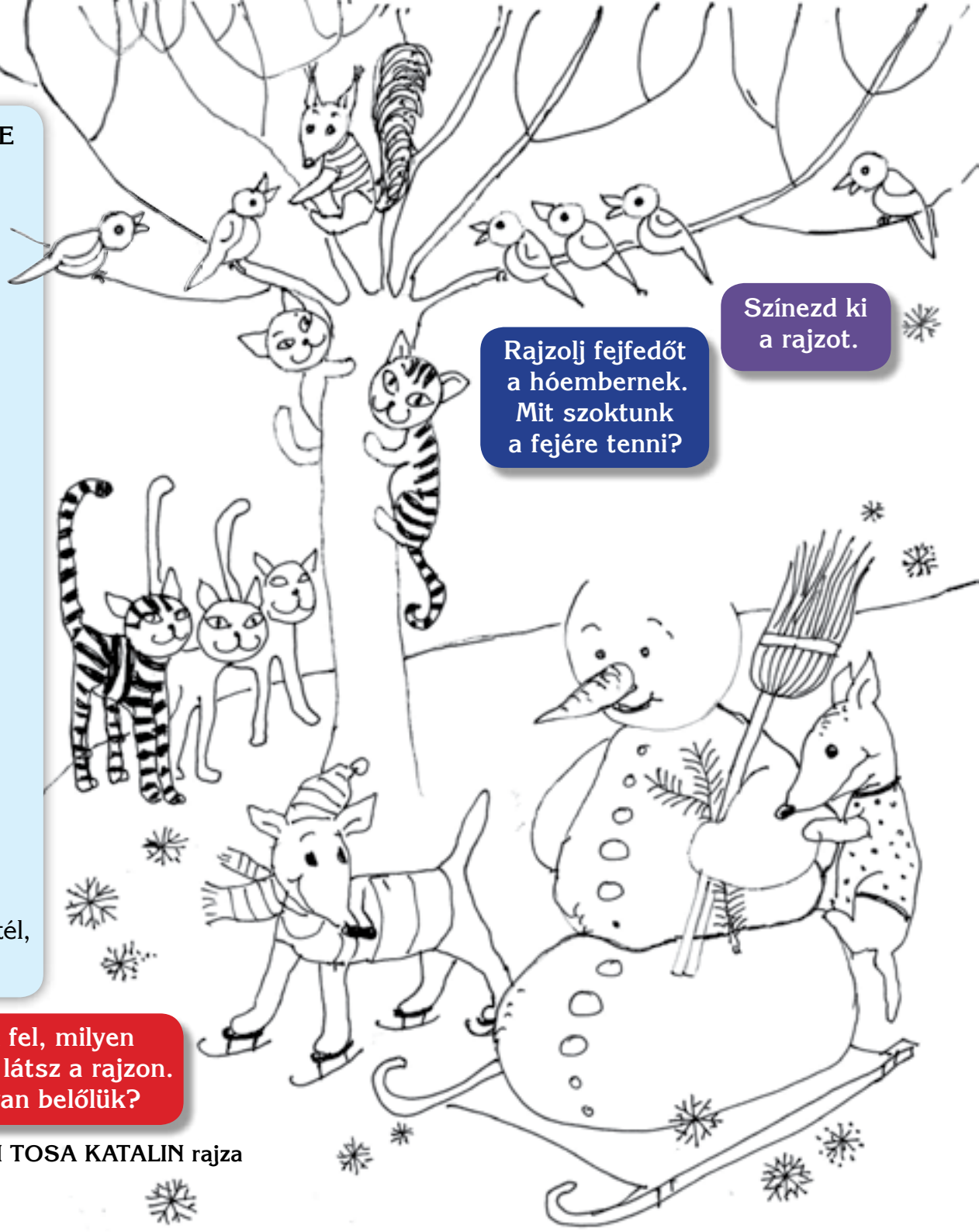
Hé, te tél,
hóhahó!
Síléc, szánkó,
hógolyó,
fenyőillat,
Karácsony,
fehér sipka
a fákon.

Hé, te tél,
hóhahó!
Jégtáblát visz
a folyó,
hócsöndben
hallgat a rét,
szép vagy, te tél,
angyalszép!

**Sorold fel, milyen
állatokat látsz a rajzon.
Hány van belőlük?**

**Rajzolj fejfedőt
a hóembernek.
Mit szoktunk
a fejére tenni?**

**Színezd ki
a rajzot.**

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Csendesedő havazás

Hó hull, hó tapad,
Készülnek a hófalak.
Hóvár, hóerőd
Visszaver vad túlerőt.

Hószín hógolyók,
Tenyerekben elbújók,
Hosszú hócsaták,
Csendesedő éjszakák.

Hó hull, hó suhog,
Pelyhet fújnak angyalok,
Hó száll, hó lebeg,
Hullás közben szendereg.

Milyen téli sportokat
rajzolt meg Kati néni?
Ismersz még más
téli sportot is?

Melyik csapatnak
van több
hógolyója?

AMBRÚS LAJOS

Mikulás

Fénylik az ablakban
a kipucolt csizma,
mintha nem ő ugrott volna
este a latyakba.

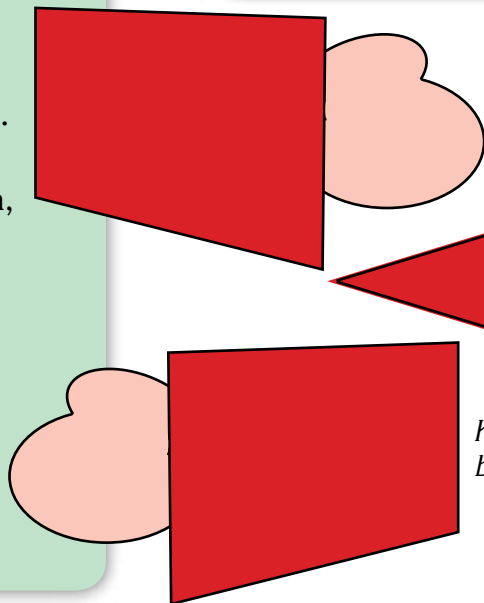
Szemekből a csillag
kitörli az álmot,
a mély sár az úton
szinte csonttá fagyott.

Mint nagymosás után,
csupa fehér a táj,
szarvasvonta szánján
érkezik Mikulás.

Ki ne riadna fel,
ha a reggel moccan,
hogy a szép fehér éj
jutalmát kiossza...

Készítsd el a vidám kis Mikulást,
aki veled marad Miklós-nap után is.
Vágd ki a részleteket, hajtogasd,
vagdosd be, és ragaszd össze a
minta szerint. Hová ülteted, hogy
mindent lásson a Mikulásod?

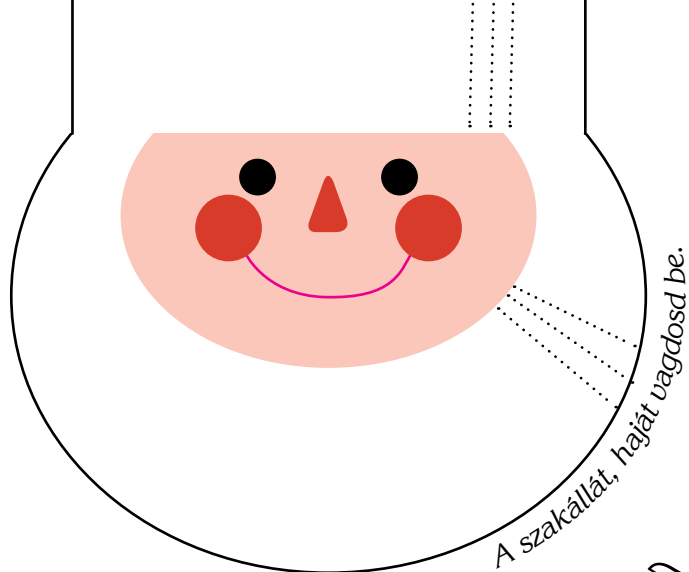
Beküldte János Erzsébet
tanító néni osztálya
a szatmárnémeti
Bălcescu–Petőfi Iskolából.

Kezét ragaszd
belülről az oldalára.

Két hosszú lábát vágd ki,
hajtogasd, mint a legyezőt.

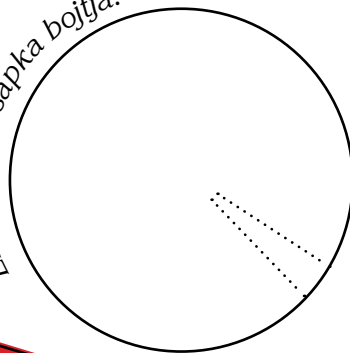

A szakállát, haját vágdod be.

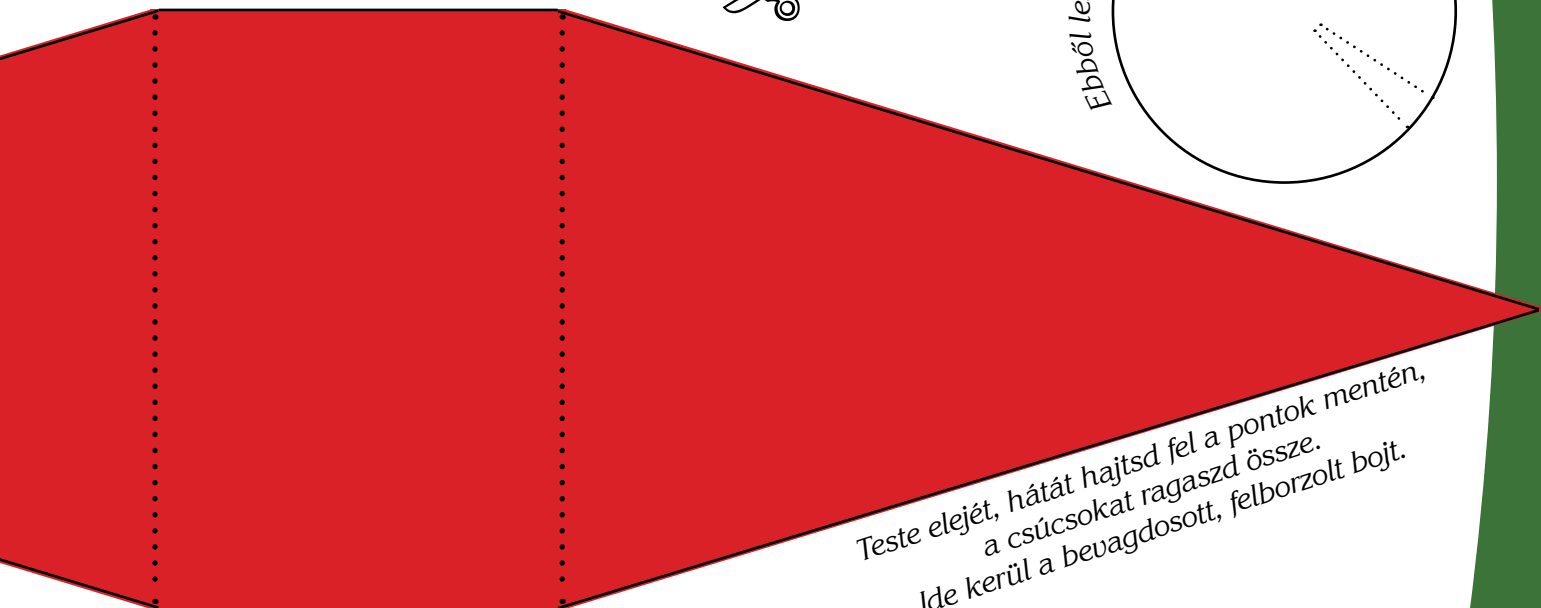

A csizmát ragaszd a láb végére.

Ebből lesz a sapka bojtja.

Teste elejét, hátát hajtsd fel a pontok mentén,
a csúcsokat ragaszd össze.
Ide kerül a bevágdosott, felborzolt bojt.

SIMON RÉKA ZSÚZSANNA

Volt egy kis ház

Volt egy kis ház,
mézesfajta.
Marcipán a
kilincs rajta.
Cukormázas a teteje,
csokikrémes a belseje.
Lakott abban két kis kobold,
egyik piros, másik kék volt.
Mandulából a sipkájuk,
törökmézből a nadrágjuk,
kis papucsuk aszalt szilva,
nyakkendőjük szirom csíkja.
Addig lakták édes házuk,
míg meg nem nőtt az étvágyuk.
Megették a bútorokat,
lámpát, asztalt, az ágyukat.
Megrágták a cukorfalat,
a házból egy kilincs maradt.

Szabó Kinga,
kolozsvári játszóház-
vezető mézesházikója

Egészítsd ki a mézes-
kalács házikókat
a hiányzó részletekkel.

Keress két egyforma csillagot.

Ezt a mézes-házacskát díszítsd, fess ki kedved szerint.

Csillagjáték

Szárnyas csillag járt fölöttünk,
Gyalog jöttünk, mert siettünk.
(József Attila)

Játékunkban 2-4 játékos lépegethet a betlehem-i szárnyas csillag felé. A csillagos kartonra, lépőkékre és dobókockára van szükségetek.

Az első dobás a játékba lépés sorrendjét dönti el, azután annyit lépsz előre, ahányast dobtál.

A rajzos csillagoknál más a szabály. Figyelj:

A madárcákat meg kell etetned, a következő dobással csak egyet léphetsz előre.

Az egérke megijed, s visszaszalad veled két lépést.

A hóember szóval tart, egy dobásból kimaradsz.

A trombitás angyalka még egy dobással ajándékozik meg.

A csillagos angyalka három lépést előre röpít.

Vidám játékot kívánunk!

P. BÜZOGÁNY ÁRPÁD

Tekergő, lusta macskám van

Van egy macskám, tiszta fehér,
fekete csak a szeme és orra,
ha elfordul, hasonlít a
vihar kergette hajnali hóra.

Egy-két napig nem is látom,
kormos padláson hál
macska sógor,
pókhálós a bajusza is,
olyan tekergő, olyan kóbor.

Mégis mikor hazakerül,
nem haragszom rá, tele a tálja,
nehogy aztán azt gondolja,
feledékeny vagy rossz a gazdája.

Néha ott ül a széken,
elalszik rögtön az ebugatta,
azt hiszi, hogy a helyemet
jutalomképpen odakapta.

Felmászik az ágyba is,
hogy a délutánt ott elheverje –
rajtam kívül vajon kinek
lenne türelme, hogy elviselje?

A talpraesett

Pufika és minden cicatársa fára menekül a kutya elől.

A macska igazi légtornász: villámgyorsan kapaszkodik a magasba falon vagy fatörzsön, ügyesen egyensúlyoz szédítő háztetőkön, keskeny párkányokon, s ha mégis lepottyan, nem üti meg magát, mert esés közben megfordul a levegőben, így nem a fejére, a hátára vagy az oldalára, hanem párnás, rugalmas talpacs-kájára esik.

Mi erre nem vagyunk képesek, de a cicák esési „tudománya” alapján nevezzük az ügyes, jól boldoguló embert talpraesettnek.

UNIPAN HELGA rajza

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

A világjáró teknős

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy házi teknős. Nóri volt a kisgazdája. Egy kényelmes dobozban tartotta Nóri a kedvencét. Hűséggel gondozta, etette, minden este lefektette. Úgy elkényeztette, hogy a teknős jóidőben unatkozni kezdett. Egy hajnalban kimászott a dobozából, és nekivágott a nagyvilágnak

– Hova-hova, teknős koma? – kíváncsiskodtak a kerti nyulak.

A teknős valami nagyot akart mondani.

– Megyek a tengerhez! – válaszolta.

– Tengerhez, tengerhez, két eszed van egy fejhez! – ugrabugráltak a nyulak, aztán faképnél hagyták.

Egyedül vándorolt a szőkevény teknős egész nyáron. Zöld lomb susogott a feje felett. Éjszakára a bokrok tövében húzta meg magát. Napközben makacsul menetelt tovább.

Ám el ne feledjem: ébredés után mindig talált a fűben egy tálka friss ételmezt. Egyet se töprengett, hogy vajon ki készítette oda azt a tálkát. Gondtalanul bereggelizett, aztán döcögött tovább.

Eljött az ősz. A teknős egyre csak gyalogolt.

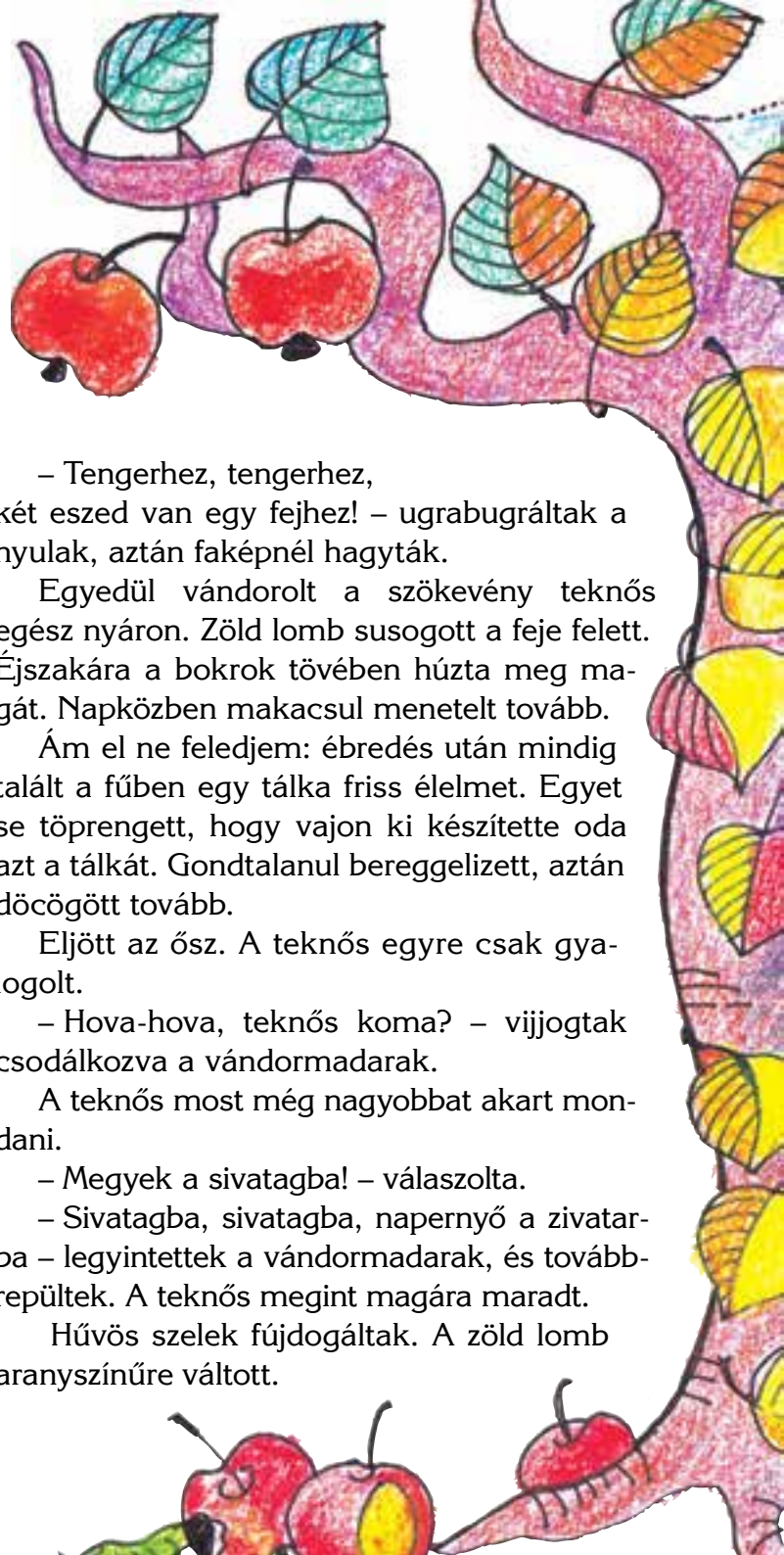
– Hova-hova, teknős koma? – vijjogtak csodálkozva a vándormadarak.

A teknős most még nagyobbakat akart mondani.

– Megyek a sivatagba! – válaszolta.

– Sivatagba, sivatagba, napernyő a zivatarba – legyintettek a vándormadarak, és továbbrepültek. A teknős megint magára maradt.

Hűvös szelek fújdogáltak. A zöld lomb aranyszínűre váltott.

Kopp-kopp, tarka falevelek koppantak a teknős hátán. Éjszakánként a föld alá vackolta magát a hideg elől. Néha eszébe jutott a régi kényelmes doboza meg a gondos kisgazdája. Sóhajtozva aludt el.

Minden ébredéskor hűségese várt a tálkája a fűben. Vacogva megeszegette a reggelijét, és továbbdöcögött.

Egy reggel szokatlan hidegre ébredt. Elgémberedett tagokkal mászott elő.

Körülnézett – és rémülten visszabújt.

– Mi a csuda ...?! – gondolta. – Úgy láttam, hogy odakint minden fehér! Megint kikukucsált. – Fehér! – állapította meg dideregve. – Akkor ez már a tenger! Vagy a sivatag!

Lépett egyet a fehérségben.

– Hű, de hideg ez a tenger!

Lépett még egyet.

– Hű, de hideg ez a sivatag! ...És hol a reggelizőtálkám? Én hazamegyek! – azzal megfordult, és csalódottan elindult visszafelé.

– Hohohó! Hova-hova, teknős koma? – hallatszott ekkor a magasból.

– Szeretnék hazamenni... – válaszolta megszeppenve a teknős, és felpillantott.

Három piros orrú, jókedvű gömböc állt előtte.

– Kérem... Maguk kicsodák?
– Hohohó! Hóemberek vagyunk! – húzták ki magukat a gömböcök.

– Hó? ...Mi az a hó?

– Hohohó! A hó a legfontosabb dolog a világon! A hó: betakar! A hó: öltöztet! A hó: hidegen tart! A hó: melegen tart! A hó: hófehér! A hó...

– Én nem szeretem a havat – döntött a teknős. Reménykedve megkérdezte: – Nem látták, kérem, a reggelizőtálkámat?

Ám a hóemberek nem látták a reggelizőtálkát. Néztek jobbra, néztek balra: – Hohohó! –, de a tálka nem volt sehol.

– Mindennek vége! – gondolta a teknős, és keservesen sírni kezdett.

Hát, ahogy ott sírdogál, egyszerre csak egy meleg kéz érinti a hátát, s egy ismerős hang így szólítja:

– Megvagy, te kis szökevény!

– Ez Nóri hangja! – dobbant nagyot a teknős szíve. –
Hogyan kerül kiszagzám ide, a világ végére?

– Meghoztam a reggelidet! – mutatta Nóri az ismerős
tálkát. – Ebből ettél minden nap! Annyira bujkáltál a fű-
ben, hogy sohasem találalak. Végre megvagy!

– Hát hol vagyok tulajdonképpen? – zavarodott meg
a teknős.

– Itthon vagy! A nagy fa alatt!

Akkor látta a szökevény teknős, hogy ő bizony csak az
otthoni nagy fa körül járt körbe-körbe. Annak a zöld lombja
susogott a feje fölött nyáron, annak a tarka levele koppant
a hátán ősszel, s annak a kopasz ágait látta, amikor bekö-
szöntött a tél.

– Milyen kicsi a nagyvilág! – gondolta a teknős. Megreg-
gelizett a tálkájából, aztán fáradtan visszamászott a jó ké-
nyelmes dobozába. Nem is mászott ki belőle soha többé!

DÖME ZSUZSA

Fenyő- vigasztaló

Ne legyen borús a kedved!
Apa ültetett helyetted
facsemetét, tűlevelűt.
Sugározzál inkább derűt!

Úgye, így már egészen más,
hogy megvan az utánpótlás?
Ünnep után kiültetünk
gyökerestől. Megegyeztünk?

Csengjen csengő, zengjen ének,
zendüljön az angyalének,
örülj velünk, kicsi fenyő!
Köszöntsön az újesztendő!

**Derét-havát lerázza,
áll csillogva, szikrázva.**
(Csanádi Imre)

Nem kell kívágni a fenyőt ahhoz,
hogy ott pompázzon a szobákban.
Egész erdőnyt készíthetsz te magad
is. Íme néhány ötlet.

**Bogya Szilárd,
Oláh Andrea**
óvónő krasz-
nai tanítványa
festékbe már-
tott villával
festette
a fenyő
tűlevele-
it, érdes
kérgét.

Ezt a hegyet-völgyet beborító,
sziporkázó fenyőerdőt az örvéni
óvodások készítették Könyves
Tímea és Demeter-Földesi Éva
óvó nénik segítségével.

A legyező-fenyőcske parafa talpon áll.
Nincs túlcicomázva, attól ilyen szép.
Séra Tünde tanító néni marosszent-
györgyi kisdíákjai hajtogatták.

Bunău Irén tanítónő árpádi
osztálya magyaros mintákkal
díszítette, majd kartonhenger
talpba tűzte a fenyőt.

BALAJTHY FERENC

Hópihe száll

Hópihe száll, nagy a határ,
Elbújt a Nap a katlanban.
Koromégen ha angyal száll,
Holdfény ül meg a hajadban.

Hol van a nyár? Hópihe száll,
Fenyőfán szikrák szipognak.
Készülődik három király,
Jézushoz épp most indulnak.

Hópihe száll, fagyott határ,
Zúzmara szunnyad a fákon,
Koromégen angyal se jár,
Minden csillag egy álom!

Ügyesedjünk

Havas fenyők a téli éjszakában.
Kovács Júlia és Szucher Zsuzsa
csoportja a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájából

Nincs két egyforma **Dragomirescu Viola** segesvári osztályának fenyőcskéi közt.

Botka Ildikó tanító néni diósadi osztályának Mikulása.

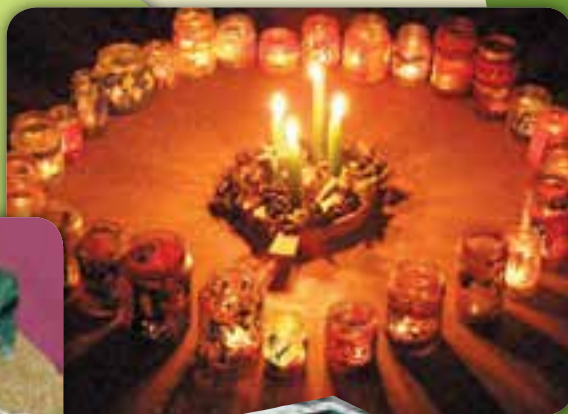

Török Katalin Csilla csoportja a marosvásárhelyi Stefánia Napköziben csipkeszárnyú termésangyalkákkal hívta az igazit. A rénszarvas fejéhez talpukat használták sablonként, szarvát perecből ragasztották.

Finna Enikő tanító néni tordai osztályának adventi naptára csomagolási ötletnek is kitűnő.

Fényvarázs és dióbetlehem **Bak Márta** tanítónő osztályában a kolozsvári Zenelíceumban

Csatlós Anna óvónő maroshévízi Csipike csoportjának adventi naptára

Szilágyi Mária kisdíákjai a nagyváradai Szacsvey Imre Iskolában a gyári fadobozkából egyéni alkotást varázsoltak. Az üdvözlét gömbjeit tapétapapírból szabták.

Fándly Enikő elsősei a nagyváradai D. Cantemir Iskolában habszivacsgömbre ragasztották jelképüket, a bölcs baglyot.

Szárnybontó

Északi sarkon él Miki,
Megy a gyerekeket meglátogatni.
Piros a nadrágja,
Hófehér a szakállja.
Sok mindent hoz a gyerekeknek,
Ajándékot mindenkinek.
Boldogok a gyerekek,
S itt véget ér a történetem.

Dániel Máté Hunor
és **Borbély Milán Attila,**
Sepsiszentgyörgy

Pánczél Roberta,
Egeres

Haraszti Gréta,
Marosvásárhely

Szőke Hanna,
Debrecen

Órá várunk egész évben
Kicsi szobánk rejtekében.
Éjszakánként lesünk rája,
Az ajándékot nagyon várva.
Miklós-estén szarvas-szánon
Betoppan, hogy csengőt rázzon.
Meglépetés van a zsákban,
Reméljük, hogy nekünk szánja!

Forgács Eszter,
Nagykároly

Nagy pelyhekben hull a hó,
Szánkózik a Tél apó.
Földig ér a szakállja,
Hóban húzza, nem bánja.

Schuller Eszter, Kolozsvár

Drrrr! Csengettek. Szünet. Fel a kabátot, sálát, kesztyűt,
és irány kifele hógolyózni! Éppen arra jöttek a barátnőim, és
így szóltak: „Saci, várod-e az angyalt, hogy kapj ajándékot?”
„Ti csak kapni szerettek?” „Miért, te nem?” „Szeretek kapni, de
nagyon boldog vagyok akkor is, amikor ajándékot adhatok.”

Nagy Sarolta, Mezőpanit

Farnas Zsanett,
Zilah

Volt egyszer egy gyönyörű Karácsony és egy csodás karácsonyfa. Körülötte az egész család. Egy kisfiú kinézett az ablakon, és elkezdett kiabálni, hogy hull a hó. Gyorsan felöltözött, meleg sapkát, sálát vett fel. Kint hóembert épített. Rakott neki répaorrot, kőből szemet és száját, a ruhájára gombokat.

Bohonyi Maya, Nagykároly

Kedves Mikulás, örülök, hogy visszatérsz. Minden gyermek nagyon vár, hogy mindnyájunknak örömet szerezzen. A jószágod aranyat ér.

Laura, Krasznahorvát

December, december,
született egy hóember.
Szép kerek a pocakja,
vasfazék a kalapja.
Seprűt fog a kezében,
szén ragyog a szemében.
Havazik, havazik,
a hóember meghízik.

Fecső Boróka,
Csíkszereda

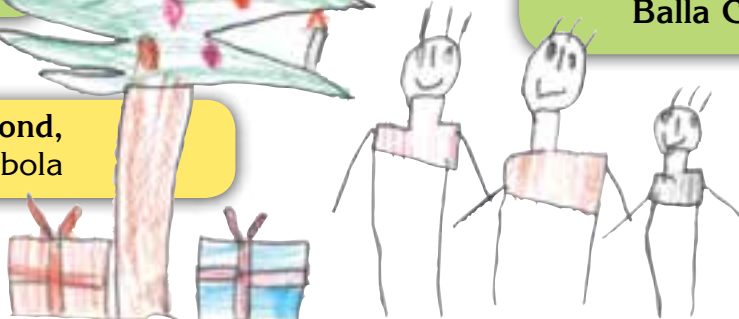
Szőke Botond,
Zabola

Karácsonyra egy évig vártam,
még levelet is írtam.
Anyu így mondta magában:
De jó lenne a konyhában
minden nap mézeskalácsot sütni
és fenyőfát díszíteni!
Az apukám azt hajtogatja,
hogy töltött tojást enne naponta.
Én pedig azon tűnődöm,
inkább Jézust ünnepeljük!

Dobai Emma, Lele

Eljött újra szép Karácsony,
Minden gyerek várta nagyon.
Angyalok, pásztorok hirdetik:
Kis Jézuska születik.
Kis Jézuska megszületett,
Ő a világ megmentője.

Balla Csenge Andrea, Lele

Csipike postája

A Szivárvány éveken keresztül közölte Fodor Sándor Csipike-regényét. Most már befejeződött a rólam szóló sorozat, de ha írtok az angyalnak, biztosan elhozza nektek a Csipike-könyvet. A Szivárványban is veletek maradtam itt, a posta rovatban. Várom a töletek érkező levelet, fényképeket, rajzokat. Tipetupával és minden erdőlakóval együtt áldott, boldog Karácsonyt kívánok a levélíróknak és minden barátomnak: **Szabados Izabella**, Marosvásárhely; **Csutak-Gagyi Tímea**, Segesvár; **Angi Noémi**, Székelyudvarhely; **Erdő Úzonka**, Budapest; **Bucunea David**, Waldkraiburg, Németország; **Hegyesi Bendegúz**, Kovászna; **Simon Tara**, Kolozsvár; **Botez Izabella** és **Anna-Mária**, Kézdivásárhely; **Tănase Vivien**, Dés; **Nemes Zalán**, Hármaskfalu; **Jónás Róbert**, Tóth Eszter, Négyfalu; **Tamás Attila**, Csíkszentmihály; **Bíró Bálint**, Tusnád; **Cseke Réka**, Oklánd; a marosvásárhelyi Református Kollégium I., a G. Coşbuc Iskola I. C; a zilahi M. Eminescu Iskola I. D, II. D; a gyergyószentmihályi Vaskertes Iskola I. A, B, II. A; a szatmárnémeti Hám János Iskola I.; a székelyudvarhelyi Tamási Áron Líceum I.; a négyfalusi Zajzoni Rab István Líceum II.; a csíkszentdomokosi Templom melletti Iskola II. B osztálya; a tordai II.; a kendi I., II.; a zabolai előkészítő osztály; **zimándújfalu** olvasóink.

Csipike nélkül
mit ér az Erdő?
Azt mi nem tudjuk,
Csak a Teremtő.
Sokat szenvedett
a Nyúl füle,
Megtépázta Csipike.
Ugyanúgy járt Madár is,
Kitépték a tollát is.
De örülünk, hogy visszajött
A mi drága Vezetőnk.

Géczi Erzsébet Zsuzsa
osztálya a székely-
udvarhelyi Tompa
László Iskolából

Sólyom Andrea elsősei
a zilahi
M. Eminescu Iskolából

Vágd ki
a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

Székely Emőke előkészítő osztálya a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnáziumból

Kerekes Brigitta Mária élesdi Micimackó csoportja

Bálint Piroska tanító néni és oroszhegyi elsősei

Bóné Tímea és Molnár-Gál Sarolta Zöldike csoportja Nagyenyedről

Marton Erzsébet Zsófia óvónő nyárádszentmártoni csoportja

Szabó Ágnes óvó néni érszalacsi nagycsoportosai

Címlap:
VASS JÓZSEF

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXVIII. évfolyam, 410. szám Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Volfer Flóra,
Nagykároly

Jakab Janka,
Sepsiszentgyörgy

Turzai Boglárka,
Nagyenyed

Poszet Flóra,
Kolozsvár

Nagy Róbert, Olthévíz

Ára 4 LEJ, 400 FT

A játék leírását a 19. oldalon találod.